

Under sagens behandling i folketingsudvalget blev der endvidere rejst spørgsmål om ændring af bestemmelserne i pensionskasselovens § 9 vedrørende udtrædelsesgodtgørelser. Folketingsudvalget stillede herom følgende spørgsmål til handelsministeren:

„Kan ministeren tænke sig at foreslå en ændring af lovens § 9, stk. 3, således at det skulle være „den pågældendes bruttoløn for det sidste år“ og ikke „den pågældendes pensionsgivende lønning for det sidste år“, der skulle være afgørende for, om kontant udbetaling kunne finde sted“.

Handelsministeren svarede folketingsudvalget følgende:

„Pensionskasseloven blev revideret i 1950 ved lov nr. 270 af 31. maj 1950. Ved denne revision blev der bl. a. foretaget en ændring af lovens § 9, stk. 3, således at adgangen til kontant udbetaling af en udtrædelsesgodtgørelse blev udvidet fra beløb på indtil et halvt års pensionsgivende lønning til beløb på indtil et års pensionsgivende lønning, alt under forudsætning af, at den pågældende ikke indtræder i en anden pensionsordning.

Revisionen af pensionskasseloven af 1950 fandt sted efter forudgående drøftelse med følgende organisationer:

Fællesrepræsentationen for danske Funktionærforeninger,
 Dansk Handels- og Kontormedhjælper Forbund,
 De samvirkende Fagforbund i Danmark,
 Den danske Handelsstands Fællesrepræsentation,
 Industrirådet,
 Assurandør-Societetet,
 Dansk Arbejdsgiverforening og
 Centralforeningen for danske Funktionærorganisationer.

Under disse forhandlinger var der fra arbejdsgiverside indvendinger mod den udvidede adgang til kontant udbetaling af udtrædelsesgodtgørelsen, og det lykkedes ikke at opnå enighed på dette område.

Til trods for de betænkeligheder, arbejds-giverorganisationerne tidligere har givet udtryk for, vil man, dersom der inden for folketingsudvalget er tilslutning hertil, ikke afvise den foreslåede ændring, således at bruttolønnen lægges til grund i stedet for den pensionsgivende lønning. For det stillede

forslag taler, at bruttolønnen er et mere relevant udtryk for den pågældendes økonomiske stilling, end den pensionsgivende løn er det.“

III.

Emnerne for forhandlingerne.

Som følge af det foran under afsnit II oplyste om baggrunden for forhandlingerne har disse koncentreret sig om følgende spørgsmål:

1. Betingelserne for friere anbringelsesmuligheder for indtil 15 pct. af de midler, der skal tjene til dækning af pensionskassens forpligtelser over for dens medlemmer eller over for personer, til hvem der ydes pension (pensionskasselovens § 14, jfr. § 13).

2. Betingelserne for at foretage kontant udbetaling af udtrædelsesgodtgørelse til et medlem af en pensionskasse, der udtræder uden at overgå til anden under statstilsyn stående pensionskasse eller forsikringsmæssig pensionsordning (pensionskasselovens § 9).

Disse to spørgsmål behandles henholdsvis i afsnit IV og V.

IV.

Midlernes anbringelse.

Under forhandlingerne er man som nævnt gået ud fra det i folketinget forelagte forslag til lov om ændring i pensionskasseloven, og der har været enighed om, at alene spørgsmålet om placeringsmulighederne inden for den i forslaget indeholdte ramme af 15 pct. af midlerne (lovforslagets § 1, nr. 3, 2. stk.) skulle drøftes, idet der ikke har været rejst spørgsmål om de øvrige i lovforslaget indeholdte bestemmelser.

Da det viste sig umuligt at opnå enighed om en ændring af reglerne om midlernes anbringelse svarende til de for livsforsikringsselskaber for nylig gennemførte ændrede regler, har man overvejet i stedet for at optage i lovteksten en nærmere angivelse af, på hvilke måder disse 15 pct. af midlerne burde tillades anbragt.

Der har her været enighed om, at spørgsmålet om adgang til friere anbringelse af en del af en pensionskasses midler stiller sig forskelligt, eftersom der er tale om ekstraordinære tilskud, der ydes af vedkommende